

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர் 408)

Dec (2) / 2023

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்திரம் 3
2. ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம் 4
3. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....5
4. ஸ்தோத்ர ரத்னம் (பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானம்).....18

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி – 228)

111-2. ப்ரணவ: தாரிகா சைவ ததோ பகவத் இதி ச

112. மந்த்ரமூர்த்தே அத ஸ்வபதம் ஸமாஸாதய தத் த்வயம்
க்ஷமஸ்வ இதி த்விருச்சார்ய தாரஸ்தாரா நமோ நம:

பொருள் – முதலில் ப்ரணவமாகிய “ஓம்”, அதனைத் தொடர்ந்து தாரிகையைக் குறிக்கும் “ஹ்ரீம்”, அதன் பின்னர் “பகவதி மந்த்ரமூர்த்தே ஸ்வபதம் ஸமாஸாதய ஸமாஸாதய”, அதன் பின்னர் இரண்டு முறை “க்ஷமஸ்வ”, அதன் பின்னர் “ஓம்”, அதன் பின்னர் தாரிகையைக் குறிக்கும் “ஹ்ரீம்”, அதன் பின்னர் ப்ரணவமான “நமோ நம:” என்னும் இது விஸர்ஜன மந்த்ரமாகும். இதன் முழு வடிவம், “ஓம் ஹ்ரீம் பகவதி மந்த்ரமூர்த்தே ஸ்வபதம் ஸமாஸாதய ஸமாஸாதய க்ஷமஸ்வ க்ஷமஸ்வ ஓம் ஹ்ரீம் நமோ நம:” என்பதாகும்.

113. வைஸர்ஜநமநு: ஸ: அயம் இதி ஏதே மந்த்ர நாயகா:

கதிதா: ஸுரசார்தூல ஸர்வபாப மல அபஹா:

பொருள் – இந்த்ரனே! இப்படியாக இந்த மந்த்ரங்களுடைய நாயகியாக உள்ள நான், அனைத்து மந்த்ரங்களையும் கூறினேன். இவை அனைத்து பாபங்களையும், தோஷங்களையும் அபகரிக்கும்.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்

(பகுதி - 94)

[சிஷ்யன்] பகவானே! எண்ணற்ற மதங்கள் சூழ்ந்துள்ள இந்தப் பூமியில், தங்களுடைய மதமானது மிகவும் சிறியது அல்ல. ஒரு சிலர் சபையில் உள்ள சான்றோர்களுக்குப் பணியாட்களாக மட்டுமே உள்ளபோதிலும், (தங்கள் மதம் குறித்து) மிகவும் பிதற்றியபடி உள்ளனர். அவர்களுக்கு நான் தகுந்த பதில் கூறுவேன். தேவர்களுக்கு ப்ரியமானவர்களே (அதாவது தேவர்களுக்குப் பலி கொடுக்கத்தக்க ஆடுகள் என்று கருத்து)!

124. குமதி விஹத க்ரந்த க்ரந்தி ப்ரபூத மதாந்தர

க்ரஹில மநஸ: பச்யந்தி து அல்பாம் யதீச்வர பாரதீம்

விகட முரபித்வசஷ: பீட பரிஷ்கரண உசித:

குலகிரிதுலாரோஹே பாவீ கியாநிவ கௌஸ்துப:

பொருள் – [சிஷ்யன் மற்ற மதத்தினரிடம் கூறுவது] மதி கெட்டவர்கள் செய்துள்ள நூல்கள் பலவாக உள்ளதைக் கண்டு, அவற்றின் மீது மேலும் முடிச்சுக்கள் போன்ற பலவகையான உரைகளை இயற்றின், அவற்றை மிகவும் பெரிய மதங்கள் என்று தோன்ற வைக்கும் மனம் கொண்டவர்கள், யதிராஜராகிய இராமானுசரின் நூல்கள் குறைந்த அளவில் உள்ளதாகவே எண்ணட்டும். ஒரு தராசில், பகவானுடைய திருமார்பில் உள்ள மேலான கௌஸ்துபம் என்னும் ஆபரணமானது, பெரிய மலைக்கு எதிர் தட்டில் வைக்கப்பட்டால் என்ன ஆகும் (அதன் மதிப்பு குறையாது)?

தூப்புல்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:
ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி – 373)

5-5-7 நிறைந்த வன் பழி நங்குடிக்கு இவளென்று அன்னை காண கொடாள்

சிறந்த கீர்த்தித் திருக்குறுங்குடிநம்பியை நான் கண்ட பின்
நிறைந்த சோதி வெள்ளம் சூழ்ந்த நீண்ட பொன்மேனியொடும்
நிறைந்து என்னுள்ளே நின்றொழிந்தான் நேமியங்கையுளதே

பொருள் – “நம்முடைய குலத்திற்கு இவள் பூர்ணமான பெரும் பழி ஆவாள்”, என்று உரைத்து, தாயானவள் அவனைக் காண்பதற்கு இடம் கொடுக்காமல் உள்ளாள். மிகுந்த சிறப்பு கொண்ட கீர்த்தி பொருந்திய திருக்குறுங்குடியில் உள்ள நம்பியை, அந்தக் கீர்த்தியின் மிகுதி காரணமாகக் காண விரும்பி, காண இயலாமல் உள்ளதால் துக்கப்பட்ட நான் கண்ட பின்னர், பூர்ணமாக சோதி வெள்ளத்தால் சூழப்பட்டு, நீண்ட திருமேனியுடன் எனது நெஞ்சத்தில் நிறைந்து நின்றான். அவனுடைய அழகான திருக்கரத்தில், அவனுக்கே உரியதான சக்கரமும் இருந்தது.

அவதாரிகை - நம்பியுடைய திருமேனியிலழகு வெள்ளம் என் நெஞ்சிலே வேர் விழுந்ததென்கிறாள்.

விளக்கம் – “நம்பியின் திருமேனியுடைய அழகு வெள்ளமானது எனது நெஞ்சத்தில் வேர் விழுந்தது” என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (நிறைந்த இத்யாதி) ஆண்டாள் ஒருநாள் பட்டரையும் சீராமப்பிள்ளையையும் காட்டி, “இவர்கள் விவாஹ ப்ராப்தரானார்கள், பேசாதே

இருக்கிறதென்?” என்ன; “ஆகில், நாளைப் பெருமாள்பாடே போனவாறே வரக்காட்டு” என்ன; அவர்களையுங் கொண்டு திருமுன்பே நிற்கச்செய்தே, பெருமாள் அருளப்பாடிட்டு, “ஒன்று சொல்லுவாய்போலே இருந்தாய்” என்று திருவுள்ளமாக; “இவர்கள் விவாஹ ப்ராப்தரானார்கள்” என்று சொல்லாநின்றார்கள்” என்ன; “நாமே ஸத்ருசமானவிடத்திலே ஸம்பந்தித்துத் தருகிறோம்” என்று அருளிச்செய்ய, பிறறை நாள் மன்னியைக் கொண்டு வந்து நீர் வார்த்தார்கள். ஆக, “அத்தலையாலே வருமதொழிய, தாந்தாம் ஒன்றை ஆசைப்படுகையுங்கூடப் பழி” என்றிருக்குங்குடி காணும்.

விளக்கம் - (நிறைந்த இத்யாதி) - “இந்த உலகில் கிட்டவல்ல இன்பம், அந்த உலகில் கிட்டவல்ல இன்பம் ஆகிய இரண்டிற்கும் அவனே பொறுப்பு என்று அவனுடைய உதவியை எதிர்பார்த்து நிற்க வேண்டுவதை விடுத்து, நம்முடைய முயற்சியாக நாமே செய்தல் என்பது பழி ஆகும்” என்பதற்கு ஒரு நிகழ்வைக் கூறுகிறார். ஸ்வாமி கூரத்தாழ்வானின் பத்தினியாகிய ஆண்டாள் அவரிடம், அவர்களுடைய புத்திரர்களான ஸ்வாமி பராசரபட்டரையும், ஸ்ரீராமப்பிள்ளையையும் காண்பித்து, “இவர்களுக்கு விவாக வயது வந்துவிட்டது. நீங்கள் ஏதும் செய்யாமல் உள்ளது ஏன்?” என்றாள். இதற்கு ஸ்வாமி கூரத்தாழ்வான், “அப்படியென்றால் நாளை நாம் பெருமாள் திருமுன்பே செல்லும்போது அங்கு அழைத்துக் கொண்டு வா”, என்றார். அடுத்த நாள் அவர்களை அழைத்துக்கொண்டு சென்றபோது, பெரியபெருமாள் அர்ச்சகர் மூலமாக, “ஏதோ உரைக்க வந்துள்ளது போன்று வந்தீர்கள், என்ன விஷயம்?”, என்றான். இதற்கு இவர்கள், “இந்த இருவரும் விவாக வயது அடைந்தனர்” என்று கூறினார்கள். இதற்குப் பெரியபெருமாள், “உங்களுக்கு ஏற்ற இடத்தில் நாமே ஸம்பந்தம் செய்து தருகிறோம்”, என்றான். அடுத்த நாளில் ஒரு கன்னியைக் கொண்டு வந்து நீர்வார்த்தனர். ஆகவே, “அவன் மூலமாக வருவது அல்லாமல் தானாகவே சென்று தங்களுக்கு வேண்டியவற்றை விரும்புதல் என்பது பழி ஆகும்”, என்று எண்ணக் கூடிய குலமாக இந்தத் தாய்மார்கள் உள்ளனர்.

வ்யாக்யானம் - (அதபாதகபீதஸ்த்வம்) “தர்மபுத்ரன் ஒரு தடவை பொய் சொல்லி அதுக்கு நரக தர்சனம் பண்ணினான்” என்று ப்ரஸித்தமிறே. அடுத்தடுத்து ராஜஸூயங்களைப் பண்ணினானித்தனை போக்கி, “நிஷித்தாநுஷ்டாநம்

பண்ணினான்” என்று ப்ரமாண ப்ரஸித்தியில்லை. (அதபாதகபீதஸ்த்வம்) கீழே செய்து போந்தவை பாதகமென்று தோற்றி பீதபீதனானாயாகில். அஹங்கார மமகார கர்பமான க்ரியாகலாபமடைய, “க்ருஷ்ணனே நங்காரியத்துக்குக் கடவன்” என்று அறிந்தவநந்தரம் பாதக ஸமமாய்த் தோற்றிற்றாயிற்று. (விமுக்தேத்யாதி) உப்பைத் தொட்டுப் புளியைத் தொட்டு நீ நின்று சிலவற்றைச் செய்யாதே, புறம்புள்ளவற்றையடையப் பொகட்டு, “உடையவனே நங்காரியத்துக்குக் கடவன்” என்று அவன் பக்கலிலே பரத்தைப் பொகட்டிருக்கப்பார்.

விளக்கம் - ப்ரபந்நன் ஒருவனுக்கு இந்த ஊரில் இன்பம் கிடைப்பதற்காகச் செய்யக்கூடிய முயற்சிகள் "பழி" என்றுள்ளபோது, தனது முயற்சியால் மேற்கொள்ளும் மற்ற உபாயங்களும் பழியே ஆகும் என்பதற்கு உதாரணம் காண்பிக்கிறார். இதற்கு மஹாபாரதம் - அத பாதகபீத: த்வம் ஸர்வபாவேந பாரத விமுக்தாந்ய ஸமாரம்ப: நாராயண பரோ பவ - என்று தர்மபுத்திரனிடம் தர்மதேவதை கூறிய ச்லோகத்தை உரைக்கிறார். இங்குள்ள “பாதக” என்னும் பதமானது, தள்ளப்பட்ட கர்மங்களைக் கைக்கொள்ளுதல் என்பதைக் கூறும் அல்லாமல், மற்ற உபாயங்களைக் கைக்கொள்ளுதல் என்பதைக் கூறுமோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். "தர்மபுத்திரன் ஒரு பொய்யை உரைத்து அதற்காக நரகத்தைத் தரிசனம் செய்தான் [அதாவது துரோணரைக் கொல்வதற்காக, அச்வத்தாமன் என்ற யானையைக் கொன்றவுடன், அதே பெயர் கொண்ட அவருடைய புதல்வனைக் கொன்றதாகக் கூறினான்]" என்பது அனைவரும் அறிந்ததாகும். மேலும் அவன் ராஜஸூயை யாகம் செய்தான் என்பதை மட்டுமே அறிகிறோம் அல்லாமல் “தள்ளப்பட்ட கர்மத்தைச் செய்தான்” என்று கூறப்படவில்லை. (அதபாதகபீதஸ்த்வம்) - இதுவரை செய்து வந்த ராஜஸூயை என்பது பாதகம் ஆகும் என்று கொண்டு, "மற்ற உபாயங்களைக் கைக்கொண்டோம்" என்பதாக அச்சம் அடைந்தான்; இதன் மூலம் அறியப்படுவது என்ன? "க்ருஷ்ணனே நம்முடைய செயலைச் செய்வான்" என்று அறிந்த பின்னரும், அஹங்காரம் மற்றும் மமகாரம் ஆகியவற்றை உள்ளடக்கியதான கர்மங்கள் அனைத்தும் “பாதகம்” என்பதற்கு நிகரானதாகவே ஆகின்றன. (வி முக்தா அந்ய) - இங்குள்ள “வி” என்ற உபஸர்க்கத்தின் பொருளை அருளிச்செய்கிறார். அதாவது "வி" என்பது மற்ற உபாயங்களை, அவற்றின் வாஸனையுடன் விடுதல் என்பதை உணர்த்துவதாகும். உப்பைத் தொட்டு, புளியைத் தொட்டு பரிகாரங்களைச்

செய்யாமல், வெளியே உள்ள அனைத்தையும் கைவிட்டு, "நம்முடைய ஆத்மாவிற்குச் சொந்தக்காரன் யாரோ அவனே நம்முடைய செயல்களைச் செய்வான்" என்று எண்ணியபடி, அவன் மீது உனது பாரத்தை வைக்கவேண்டும். மஹாபாரத ச்லோகத்தில் உள்ள "நாராயண" என்பது, "அவனே சொந்தக்காரன்" என்பதை உணர்த்துவதாகும்.

வ்யாக்யானம் - இப்போது "பழி" என்று பரிஹரிக்கப் பார்க்கிறது இவ்விஷயத்திலுள்ள ப்ராவண்யத்தையிறே; "பழி" என்று பரிஹரிக்கப் பார்க்கிற திருத்தாயாராயும், "பழியென்று மீளேன்" என்கிற பிராட்டியாயும் ஓடுகிற இவ்விரண்டாகாரமும் ஆழ்வார் தமக்குப் பிறந்த அவஸ்த்தா விசேஷங்களிறே; சரம ச்லோகத்துக்குக் கீழுள்ளவற்றை அநுபாஷித்தாப்போலே இருக்கிறதாயிற்று "பழி" என்று பரிஹரிக்கப் பார்க்கிற திருத்தாயார் வார்த்தையானவிடம்; சரம ச்லோகத்தில் நிஷ்கர்ஷம்போலே இருக்கிறதாயிற்று "பழியென்று மீளேன்" என்கிற இவள் வார்த்தையானவிடம்.

விளக்கம் - "தன்னைத்தானே காப்பாற்றிக்கொள்ள முயற்சித்தல்" என்பதே இங்கு "பழி" என்றாகும்போது, தர்மன் போன்று ஆழ்வாருக்குத் தன்னைத் தானே காப்பாற்றிக் கொள்ளவேண்டிய கர்மம் ஏதும் இல்லையே; இப்படி உள்ளபோது, இங்கு "பழி" என்பது ஏன் கூறப்பட்டது? "பழி" என்று விலக்க எண்ணுவது எதனை என்றால், நம்பியிடன் இவள் கொண்டுள்ள ஆழ்ந்த காதலையே ஆகும். "பழி" என்று கூறி இவளை விலக்க நினைக்கும் இவளுடைய தாயார் மற்றும் "இந்தப் பழியிலிருந்து நான் மீளமாட்டேன்" என்பதாக உள்ள ப்ராட்டி ஆகிய இந்த இரண்டு நிலைகளும் ஆழ்வாருக்கு ஏற்பட்ட நிலை மாறுதல்கள் அல்லாமல், உண்மையில் நிகழ்ந்தவை அல்லவே! இந்த இரண்டு நிலைகளும் ஏற்பட்டது என்பதற்கு ப்ரமாணம் என்ன? இந்த இரண்டு நிலைகளும் ஒருவருக்கே ஏற்படுமோ? இந்தக் கேள்விகளுக்கு அடுத்து விடை அருளிச்செய்கிறார். இதற்கு ஸ்ரீமத் பகவத்கீதையிலிருந்து ப்ரமாணம் காண்பிக்கிறார். கீதை (18-66) - ஸர்வ தர்மாந் - என்பதான - சரமச்லோகத்திற்கு முன்பாக அனைத்து உபாயங்களும் கூறப்பட்டது போன்று, திருத்தாயார் "பழி" என்பதாக உரைத்த தன்மை உள்ளது. ஆனால் சரம ச்லோகத்தில் உபாயத்தைக் குறித்து உறுதி பட உரைத்தது போன்று, பிராட்டி "பழியிலிருந்து மீளமாட்டேன்" என்பது உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - “பழி” என்று பரிஹரிக்கப் பார்க்கிறவிது, உபாயத்தில் கொத்தையறுக்கிறது; “பழியென்று மீளேன்” என்கிறவிது, உபேயத்தில் கொத்தையறுக்கிறது. ஸ்வரூபமாய் அந்வயித்தத்தில் மிகுதியாய்க் கழிவதொன்றுண்டோவென்றபடி.

விளக்கம் - பழி” என்று உரைத்து விலக்க நினைத்தல் என்பது, உபாயத்தில் உள்ள குற்றத்தை விலக்குகிறது; “பழி என்று மீளமாட்டேன்” என்பது, உபேயத்தில் உள்ள குற்றத்தை விலக்குகிறது. இதனை விளக்குவோம். உபாயத்தில் உள்ள தோஷத்தை விலக்குதல் என்பது என்ன? எப்போதும் உதவத் தயாராக உள்ள ஸர்வேச்வரனை விடுத்து, மற்ற உபாயங்களைப் பற்றுதல் என்னும் நிலையை, அந்த உபாயமாக உள்ள ஸர்வேச்வரன் பொறுத்துக் கொள்வதில்லை; ஆகவே, “மற்ற உபாயங்களில் ஈடுபடுதலை விலக்குதல்” என்பதே இங்கு “உபாயத்தில் குற்றம் அறுக்கிறது” என்று கூறப்பட்டது. உபேயத்தில் உள்ள குற்றம் விலக்குதல் என்றால் என்ன? கைங்கர்யத்தை நாம் அடையும்போது செய்து கொள்ளலாம் என்று காத்திருத்தலானது, உபேயமான கைங்கர்யத்திற்குக் குற்றம் ஆகும். அந்தக் கைங்கர்யத்தின் நிகழ்விற்குக் காரணமாக உள்ளதான “ஆழ்ந்த ஈடுபாடு” என்பது, உபாயத்தில் குற்றத்தை விலக்குகிறது. அதாவது, உபாயத்தின் “எதனையும் எதிர்பாராமல் இருத்தல் மற்றும் வேறு முயற்சிகளை விரும்பாமல் இருத்தல்” என்ற தன்மையை நோக்கும்போது, தங்களுடைய சொந்த முயற்சிகள் அனைத்துமே தோஷம் என்றாகின்றன; உபேயமாக உள்ள கைங்கர்யத்தின் மேன்மையை நோக்கும்போது, அதற்காக விரைந்து செயல்படாமல் பொறுமையாக இருத்தல் என்பது தோஷம் ஆகிறது. இப்படியாக உள்ள இந்த இரண்டு தோஷங்களையும் நீக்குதல் என்பதே இங்கு கூறப்பட்டது. ஆனால், “பழி என்று மீளேன்” என்று கூறுவதன் மூலம், உபேயத்தில் தோஷத்தை அறுத்தாலும், ஸித்தோபாயமான ஸர்வேச்வரனுடைய “வேறு எதனையும் விரும்புவதில்லை” என்று நிலைக்குக் குறை அல்லவோ? இதற்கு விடை அளிக்கிறார். ஸ்வரூபத்தில் சேர்ந்ததான ப்ரபக்தி போன்றவற்றில், அந்தத் தோஷமானது அவற்றை ஒரு வாய்ப்பாக வைத்துக் கொண்டு கழிகிறது என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - “ஸ்வேந ரூபேணாபி நிஷ்பத்யதே” என்கிறவிதில், மிகுதியாய் த்யாஜ்யமா யிருப்பதொன்றில்லையிறே. உபாயாம்சத்தில் வந்தால், “கர்த்தவ்யாம்சங்களிலேயும் உபாய புத்தி பிறக்கிறதோ” என்று துணுக்கென்ன வேண்டும்படியாயிருக்கும்; உபேயத்தைப் பார்த்தால், “அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி” என்கிறபடியே, விடலாவதொன்றில்லையாயிருக்கும். பழைய நாஸ்திக்யத்தாலே கர்த்தவ்யாம்சத்தில் சோம்பிக் கைவாங்கினத்தை, “உபாய விரோதியான ஆகாரத்தாலே விட்டேன்” என்னுமதுவும் வார்த்தையல்ல; உபேய ருசியாலே செய்யுமத்தை, “இவை உபாயமாய் அந்வயிக்கிற செய்வதென்?” என்று விடுமதுவும் வார்த்தையல்ல.

விளக்கம் - ஆனால் ப்ரபத்தி போன்றவை, ஸ்வரூபத்தில் சேர்ந்தவையா என்பதற்கு ப்ரமாணம் காண்பிக்கிறார். சாந்தோக்யத்தில் – ஸ்வேந ரூபேணாபி நிஷ்பத்யதே - தனக்கு உரிய ஸ்வரூபத்தை அடைகிறான் - என்பதில், கூடுதலான வாய்ப்புகள் வேறு ஏதும் இல்லை அல்லவோ? இங்கு ஸ்வரூபம் என்பது “பாபம் அற்ற தன்மை, அவனுக்கு மட்டுமே அடிமையாக, அவனுக்கு வசப்பட்டு இருத்தல், ப்ரபத்தி” போன்றவை ஆகும்; இவற்றைப் பெறுகிறான் என்று கருத்து. முன்னர் கூறப்பட்ட, “உபாயத்தில் குற்றத்தை விலக்குகிறது, உபேயத்தில் குற்றத்தை விலக்குகிறது” ஆகிய இரண்டும், ஸித்தோபாயமான ஸர்வேச்வரன் விஷயத்தில் நிஷ்டையுடன் உள்ளவர்களுக்கும், கர்மத்தில் நிஷ்டையுடன் உள்ளவர்களும் சமமாகவே உள்ளது; ஆகவே, இவர்கள் இருவரும் கைக்கொள்ளும் நித்ய நைமித்திக ரூபமாக உள்ள கர்மங்களில், இவர்கள் இருவருக்கும் அந்த இரண்டு தன்மைகளுக்கும் ஏற்றபடியாக இருக்கவேண்டிய தகுதியான ப்ரபத்தி முதலான சிறப்புகளைக் கூறுகிறார். உபாயம் என்ற தன்மையை நோக்கும்போது, “நான் அவசியம் செய்யவேண்டும் என்பதான நித்யநைமித்திக கர்மங்களிலும் கூட, அவை உபாயம் என்ற புத்தி ஏற்படுகிறதோ”, என்ற அச்சம் உண்டாகக்கூடும். உபேயம் என்ற தன்மையை நோக்கும்போது, “இராமாயணம் - அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி - நான் அனைத்து கைங்கர்யங்களையும் செய்வேன்” என்பதாகக் கொண்டு, “அவசியம் செய்யவேண்டும்” என்ற செயல்களில் கைவிடத்தக்கது இல்லை என்பதால், நாஸ்திக புத்தி காரணமாக இவற்றை விடுதல் என்பது, ப்ரமாணங்கள் மூலம் ஒப்புக்கொள்ளப்படும் செயல் அல்ல என்பதைக் கூறுகிறார்; நாஸ்திகம் காரணமாக, “அவசியம் செய்யவேண்டும்” என்பதான செயல்களை, சோம்பிக்

கைவிடுதல் என்ற காரணத்தால் கைவிட்ட பின்னர், "இவை உபாயத்திற்கு விரோதியாக உள்ள காரணத்தால்தான் நான் கைவிட்டேன்" என்று கூறுவது சரியல்ல; இது போன்ற கர்மங்களை, "உபேயத்தில் உள்ள ருசி" என்பதாகச் செய்யும்போது, "இவை உபாயமாகச் சேர்ந்துவிட்டால் என்ன செய்வது?", என்று எண்ணிக் கைவிடுவதும் ஏற்றது அல்ல.

வ்யாக்யானம் - லௌகிகரோபாதி கர்த்தவ்யமடைய அநுஷ்டியாநிற்கச்செய்தே, அவற்றில் உபாயபுத்தி பண்ணாதேபோரும் நம் முதலிகளுடைய யாத்ரையிருக்கும்படியிறே இது. ஆக, "இது பழி" என்று பரிஹரிக்கப் பார்க்கிறவிடம், பூர்வார்த்தத்தில் நிஷ்கர்ஷமிருந்தபடி; "இது பழி" என்று மீளாதொழுகிறவிடம், உத்தரார்த்தத்தில் நிஷ்கர்ஷமிருந்தபடி. (சிறந்த இத்யாதி) தகுதியாயிருந்துள்ள கீர்த்தியையுடைய திருக்குறுங்குடி நம்பியை. (நான் கண்ட பின்) அக்கீர்த்தியோபாதி அங்குத்தைக்குச் சிறந்த நான் கண்ட பின். "யஸ்ய ஸாஜநகாத்மஜா அப்ரமேயம் ஹி தத் தேஜ:" என்கிறபடியே, அவனுக்கு அக்கீர்த்தியோபாதி, தன்னோட்டை ஸம்பந்தமும் ஏற்றமாம்படி இருக்குமவளிறே.

விளக்கம் - அப்படியானால் அந்தக் கர்மங்களில் உபாய புத்தி ஏற்படாமல், அவற்றைக் கைவிடுதல் என்பது எப்படி என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். இந்த உலகத்து சாதாரண மனிதர்கள் போன்று, செய்யவேண்டிய கர்மங்கள் அனைத்தையும் செய்தபடி உள்ளபோதிலும், அவற்றில் உபாய புத்தி என்பதைக் கொள்ளாமல் செய்தலே, நம்முடைய முன்னோர்கள் செயல்கள் செய்யும்விதமாக இருந்தது அல்லவோ? ஆகவே "இது பழி" என்று விலக்க எண்ணுதல் என்பது, சரமச்லோகத்திற்கு முன்பாக உள்ள மற்ற உபாயங்களிலிருந்து விலக்க உறுதியாக எண்ணுதல் ஆகும். "இது பழி" என்று அகலாமல் உள்ள நிலையானது, சரமச்லோகத்திற்கு பின்னர், ஸர்வேச்வரன் மட்டுமே உபாயமாக உள்ளான் என்று அந்த உபாயத்திலிருந்து விலகாமல் இருத்தல் ஆகும். (சிறந்த இத்யாதி) - தான் ஸர்வேச்வரன் என்பதற்குத் தகுந்தபடியான கீர்த்தி நிறைந்த திருக்குறுங்குடி நம்பியை. (நான் கண்ட பின்) - அந்தக் கீர்த்தியைப் போன்றே உள்ள நான் கண்ட பின்னர். அந்தக் கீர்த்தியைப் போன்று, இவரும் நம்பிக்கு கீர்த்தியை ஏற்படுத்தவல்லவளா என்பதற்கு ப்ரமாணம் காண்பிக்கிறார். ஆரண்யகாண்டம் (37-18) - யஸ்ய ஸாஜநகாத்மஜா அப்ரமேயம் ஹி தத் தேஜ: - மாரிசன்

இராவணனிடம், “யாருக்கு சீதை மனைவியாக உள்ளாளோ, அவருடைய தேஜஸ்ஸானது அளவிட இயலாதபடி உள்ளது” என்றான் - என்பதற்கு ஏற்ப, நம்பியுடைய கீர்த்தியைப் போன்றே, தன்னுடைய ஸம்பந்தமும் அவனுக்கு ஏற்றத்தை அளிப்பதாக உள்ளது என்பதாகவே இவள் உள்ளாள்.

வ்யாக்யானம் - (நிறைந்த இத்யாதி) கங்கா தரங்க மத்யே வர்த்திப்பாரைப் போலே தேஜஸ் தரங்க மத்யேயாயிற்று இருப்பது. தேஜஸ்ஸின் நடுவே வடிவு உந்நேயமாயாயிற்று இருப்பது. அவ்வடிவுதான் எவ்வளவு போருமென்னில், அபரிச்சேத்யமாய் ச்லாக்யமாயிருக்கும். (நிறைந்து என்னுள்ளே நின்றொழிந்தான்) ஒருநாள் ஜீயர் கோவிலுக்கு எழுந்தருளாநிற்க, வழியிலே பிள்ளாணைக் கண்டு, “ஈச்வரனுக்கு ஸ்வரூப வ்யாப்தியேயோ உள்ளது, விக்ரஹ வ்யாப்தியுமுண்டோ?” என்று கேட்க; “ ஸர்வவிஷயமாக ஸ்வரூப வ்யாப்தியேயுள்ளது; உபாஸக விஷயத்தில், அவர்கள் பக்கல் அநுக்ரஹத்தாலே, அவர்கள் சுபாச்ரயமாக பாவித்த விக்ரஹத்தோடே எழுந்தருளி யிருக்கும்; இனி ஸ்வரூப வ்யாப்திக்கு ப்ரமாணங்கண்டவிடம், ஸாமாந்ய விஷயமாகிறது; விக்ரஹ வ்யாப்திக்கு ப்ரமாணங்கண்டவிடம், விசேஷ விஷயமாகிறது” என்று பணித்தானாம்.

விளக்கம் - (நிறைந்த இத்யாதி) கங்கையின் அலைகளுக்கு நடுவில் வசிப்பது போன்று, தேஜஸ் என்னும் அலைகளுக்கு நடுவில் வசிப்பது என்பதாக உள்ளது. ஒளி அலைகளுக்கு நடுவில் வடிவம் இப்படியாக உள்ளது என்று யுகம் செய்வது போன்று நிலைமை உள்ளது. அந்த வடிவம் எப்படி உள்ளது என்றால், அளவிட்டுக் கூறமுடியாதபடி, புகழ்த்தக்கதாக உள்ளது. (நிறைந்து என்னுள்ளே நின்றொழிந்தான்) - ஒருநாள் நஞ்சீயர் கோவிலுக்குச் சென்றபோது, வழியில் திருக்குருகைப்பிள்ளாணைக் கண்டார். அவரிடம், “ஸர்வேச்வரனுக்கு எங்கும் பரவிய நிலையானது ஸ்வரூபம் மூலம் உள்ளதா அல்லது திருமேனி மூலம் உள்ளதா?”, என்று கேட்டார். இதற்குத் திருக்குருகைப்பிரான், “பொதுவாக அனைத்து விஷயத்திலும் ஸ்வரூபமாகப் பரவி நிற்பதே உள்ளது. ஆனால் உபாஸகர்கள் விஷயத்தில், அவர்களிடம் காண்பிக்கும் அநுக்ரஹம் காரணமாக, அவர்கள் ஸர்வேச்வரனாகிய தனக்கு மங்களகரமான இருப்பிடமாக எந்த விக்ரஹத்தைக் கொள்கிறார்களோ, அந்த விக்ரஹத்தில் பரவி நிற்கிறான். ஸ்வரூபத்தால் நிறைந்துள்ளதற்குச் சாட்சியாக உள்ள இடமானது, எங்கும் உள்ள

தன்மையாகிறது; திருமேனியால் நிறைந்துள்ளதற்குச் சாட்சியாக உள்ள இடமானது, அடியார்களின் இருப்பிடமாக உள்ளது”, என்றார்.

வ்யாக்யானம் - (நேமியங்கையுளதே) வடிவழகெல்லாம் ஒரு தட்டும், கையுந் திருவாழியுமான அழகு ஒரு தட்டுமாயாயிற்று இருப்பது. அவன் கையில் திருவாழி பிடித்திலனாகில் நான் பழி பரிஹரித்து மீளேனோ? அவன் கையில் திருவாழியிருக்க, என்னாலே பழிக்கஞ்சி மீளப்போமோ? (நிறைந்தென்னுள்ளே நின்றொழிந்தான்) உங்கள் ஹிதவசநம் கேட்கைக்கு உள் அவகாசமில்லாதபடி நிறைந்து நின்றான். (நின்றொழிந்தான்) இனி கந்தவ்யமில்லையாம்படி அவன் வந்து உள்ளே நிற்க, எனக்கு இனி கந்தவ்யமுண்டோ? அவனை என் உள்ளினின்றும் புறப்படச் சொல்லமாட்டிகோளோ நான் என் பழியைப் பரிஹரிக்க? வெறும்புறத்திலே ஆலத்தி வழிக்கவேண்டு ம்கையிலே திருவாழியுமானால் மீளப்போமோ? அவனுடைய நிறைவைக் குறைக்கவோ, என் பழி நிறைவைக் குறைக்கவோ?

விளக்கம் - (நேமியங்கையுளதே) - ஒரு தராசில் வைக்கும்போது, வடிவழகு முழுவதும் ஒரு தட்டிலும், திருக்கரமும் சக்கரமுமாக உள்ள அழகு மற்றொரு தட்டிலும் என்பதாக உள்ளது. அவன் தனது திருக்கரத்தில் சக்கரத்தை ஏந்தி நிற்கவில்லை என்றால், நான் எனது பழியை விலக்கும்விதமாக, அவன் விஷயத்திலிருந்து அகன்றிருப்பேன் அல்லவோ? அவன் தனது திருக்கரத்தில் சக்கரத்தை ஏந்தியுள்ளபோது, என்னால் பழிக்கு அச்சம் கொண்டு, அவனை விட்டு விலக இயலுமோ? (நிறைந்து என் உள்ளே நின்றொழிந்தான்) - உங்களுடைய நன்மை அளிக்கவல்ல சொற்களானவை எனது செவியில் கேட்பதற்கு, நெஞ்சத்தில் இடம் இல்லாதபடி, அவன் எனது உள்ளத்தில் நிறைந்து நிற்கிறான். (நின்றொழிந்தான்) - அவன், தனக்குச் செல்வதற்கு வேறு இடம் என்று கொண்டு எனது நெஞ்சத்தில் புகுந்து நிற்கும்போது, எனக்கு இனி வேறு போக்கிடம் உண்டோ? நான் எனக்கு ஏற்பட்ட பழியை விலக்கவேண்டும் என்றால், அவனை நீங்கள் எனது நெஞ்சத்திலிருந்து விலகும்படிக் கூறவேண்டும். அவன் தனது திருக்கரத்தில் எதனையும் ஏந்தவில்லை என்றாலும் கூட, அவனுடைய அழகானது ஆலத்தி வழிக்கவேண்டும்படியாக உள்ளது; அதில் சக்கரமும் வைத்துள்ளபோது, அவனை விட்டு அகல இயலுமோ? அவனுடைய நிறைந்த தன்மையைக் குறைக்க

வேண்டுமோ அல்லது என்று பழியின் நிறைந்த தன்மையைக் குறைக்க வேண்டுமா?

5-5-8 கையுள் நன்முகம் வைக்கும் நையுமென்று அன்னையரும் முனிதிர்
மைகொள் மாடத் திருக்குறுங்குடி நம்பியை நான் கண்ட பின்
செய்ய தாமரைக்கண்ணும் அல்குலும் சிற்றிடையும் வடிவும்
மொய்ய நீள்குழல் தாழ்ந்த தோள்களும் பாவியேன் முன் நிற்குமே

பொருள் - “தன்னுடைய பிரிவாற்றமை காரணமாக, தனது கைகளுக்குள் அழகான முகத்தைப் புதைத்தபடி நிற்கிறாள். மேலும் மிகுந்த வருத்தத்தில் உள்ளாள்”, என்று, இத்தகைய நிலையை எனக்கு ஏற்படுத்திய தாய்மாராகிய நீங்கள் வெறுக்கிறீர்கள். நம்பியின் நிழல் விழுவதால் கருமையான நிறம் கொண்ட மாடங்களை உடைய திருக்குறுங்குடியில் உள்ள நம்பியை, நான் கண்ட பின்னர், சிவந்த தாமரை மலர் போன்றுள்ள திருக்கண்களும், அழகான சிறிய அல்குலும், குறுகிய இடையும், இவை அனைத்திற்கும் இருப்பிடமான அழகான வடிவும், அடர்த்தியைக் கொண்டதான நீண்ட தலைமுடி வந்து நிற்கும் திருத்தோள்களும், இவை அனைத்தையும் நேரே கண்டு அனுபவிக்க இயலாத பாபங்கள் செய்த என் முன்பாக, வந்து நிற்கின்றன.

அவதாரிகை - ஸார்வத்ரிகமான அங்க சோபை என் முன்னே நின்று நலியா நின்றதென்கிறாள்.

விளக்கம் - “அனைத்து இடங்களில் உள்ளதான அங்கங்களுடைய அழகானது என் முன்பாக வந்து நின்று என்னை வருத்துகின்றன”, என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (கையுள் நன்முகம் வைக்கும்) அவனைப் பிரிகையால் வந்த தளர்த்தியாலே கையிலே முகத்தை வையாநின்றாள். இத்தனை ஸாஹஸத்திலே துணியும்படியாவதே இவள். தன் முகத்தில் வாசி தான் அறியாதொழியவேணுமோ. “புஜமந்யஸ்ய கஸ்யசித்” என்னக் கடவதிறே. காந்தனுடைய கர ஸ்பர்சமேயாயிற்றுப் பொறுப்பது. இத்தால், தன்னோடு தனக்கு அந்வயமில்லாத பாரதந்தர்யத்தைச் சொல்லுகிறது. அதிறே நமச்சப்தார்த்தமாயிற்று. இதினுடைய

ஸங்க்ரஹ ரூபமான உகாரத்திலேயும் இது உண்டாயிருக்கச் செய்தே இங்கேயும் சொல்லும்போது இதுவே அர்த்தமாக வேணுமிறே.

விளக்கம் - (கையுள் நன்முகம் வைக்கும்) - அவனைப் பிரிந்ததால் வந்த தளர்ச்சி காரணமாக தனது கைகளில் முகத்தை வைக்கிறாள். இவளுடைய கைகளில் உள்ள மென்மையைக் கூடப் பொறுத்துக் கொள்ள இயலாதபடியான மென்மையான முகம் கொண்ட இவள், இப்படிப்பட்ட சாகசம் நிறைந்த செயலைச் செய்கிறாள். தனது முகத்திற்கு உள்ள சிறப்பான வேறுபாட்டை, தானே அறியாமல் இருப்பாளோ? இதற்கு ப்ரமாணம் கூறுகிறார்; ஸுந்தரகாண்டம் (21-19) – புஜம் அந்யஸ்ய கஸ்யசித் - இராமனுடைய மென்மையான தலைக்கு அணையாக உள்ள இந்தக் கையானது, வேறு ஒருவனுக்கு அணையாக இருக்க முடியுமா - என்பது காண்க. தனது கணவருடைய கரத்தின் தொடுதல் மட்டுமே பொறுப்பதாக உள்ளது; இதன் மூலம் “தனது கையானது தன்னுடைய முகத்தைத் தொடுவதைக் கூட இவள் பொறுக்கமாட்டாள்” என்பது கூறப்பட்டது. “தனது கை” தன்னோடு தனக்கு வசப்படுத்தல் என்பதும் பொருந்தாது என்கிறார்; இது அல்லவோ “நம: – நான் எனக்கு உரியவன் அல்லன்” என்பதன் பொருள் ஆகும்? இது “நம:” என்பதன் பொருள் என்று கூறுவதன் காரணம் என்ன? இதனைக் கூறுகிறார். “நம:” என்பதன் பொருளானது சுருக்கமாக “உ” என்பதிலும் கூறப்பட்டபோதிலும், “தன்னோடு தனக்கும் வசப்படுதல் இல்லை” என்னும் கருத்தானது இங்குக் கூறப்படுவதால், இவ்விதம் “நம:” என்பதன் பொருளே இங்கு கூறப்பட்டதாகக் கொள்ளவேண்டும்.

வ்யாக்யானம் - (நையும்) தன் கையுங் கூடப் பொறாமையாலே நையும். (என்று அன்னையரும் முனிதிர்) ஊரவர் கவ்வைக்கு நான் வெறுக்கிறதென்? (மை கொள் மாடம்) பழையமையாலேயாதல், உள்ளு நிற்கிறவனுடைய நிழலீட்டாலேயாதல். “சோபாயந் தண்டகாரண்யம்” என்னுமாபோலே. (நான் கண்ட பின்) அம்மாடத்தோபாதி நைவுக்குப் பழையேனான நான் கண்ட பின். “நைவாய வெம்மே போல்” என்னக்கடவதிறே.

விளக்கம் - (நையும்) - தனது கரமும் கூட, தன்னுடன் பொருந்தாமல் உள்ளதால் வருந்துவாள். (என்று அன்னையரும் முனிதிர்) - ஊராருடைய பழிக்கு நான் வெறுக்கப்படுவது ஏன்? (மை கொள் மாடம்) - மிகவும் பழையதாக உள்ளதால்

கருப்பாக உள்ள மாடங்கள். அல்லது, நம்பியின் நிழல் விழுவதால் கருப்பாக உள்ள மாடங்கள். ஆரண்யகாண்டம் (38-15) – சோபாயந் தண்டகாரண்யம் – இராமன் தனது ஒளியால் தண்டகாரண்யத்தை நன்கு ப்ரகாசிக்கும்படிச் செய்தான் – என்பது போன்று ஆகும். (நான் கண்ட பின்) – அந்த மாடங்களைப் போன்று பல காலமாக வருந்தியபடி உள்ளதால், அத்தகைய வருத்தத்திற்குப் பழையவளாக உள்ள நான் கண்ட பின்னர். ஆனால் இவ்விதம் வருத்தத்திற்கு பழையவளோ என்றால், திருவாய்மொழி (2-1-6) – நைவாய வெம்மே போல் - என்பது காண்க.

வ்யாக்யானம் - (செய்ய தாமரைக் கண்ணும்) அநந்யார்ஹமாக்கும் கண்ணும். (அல்குலும்) அந்நோக்குக்குத் தோற்றார் தரித்து இளைப்பாறும் அல்குலும். (சிற்றிடையும்) இரண்டும் ஏக ஸந்தர்ப்பமாயிருக்கையாலே உந்நேயமான இடையும். (வடிவும்) என்னை மீளவொட்டாத வடிவும். மெய்யே மீளவொட்டுகிறதில்லை காணும் இவளை. (மொய்ய இத்யாதி) தர்சநீயமாய், கண்டார்க்கு ஒருகாலும் மறக்கவொண்ணாதபடியிருக்கிற திருக்குழலானவை தாழ்ந்து, அணைக்கைக்கு யோக்யமான திருத்தோள்களும். (பாவியேன் முன்னிற்குமே) அநுபவ யோக்யமல்லாதது முன் நிற்கையாகிறது க்லேயாதிசயத்துக்கு உடலாயிருப்பதொன்றிறே. “முன்னிற்கும்” என்னா நிற்கச் செய்தேயிறே “பாவியேன்” என்கிறது. கண்ணுக்குத் தோற்றா நிற்கச் செய்தே ஆணைக்குக் குதிரைவையா நின்றது.

விளக்கம் - (செய்ய தாமரைக் கண்ணும்) - வேறு யாருக்கும் வசப்பட்டு விடாமல், தனக்கு மட்டுமே வசப்படும்படியாகச் செய்யும் திருக்கண்களும். (அல்குலும்) – அப்படிப்பட்ட திருக்கண்களின் பார்வைக்குத் தோற்றுப்போய் மயங்குபவர்கள், தங்கி இளைப்பாறும் விதமாக உள்ள அல்குலும். (சிற்றிடையும்) - இரண்டும் ஒன்றுடன் ஒன்று சேர்ந்துள்ளதால், யூகத்தின் அடிப்படையில் அறியப்படும் சிறிய இடுப்பும். (வடிவும்) - என்னை விலக இயலாதபடிச் செய்யும் வடிவும். இவனுடைய திருமேனி அல்லது ஸத்யத்தன்மை ஆகிய இரண்டும் விலகவிடாமல் செய்கின்றன. (மொய்ய இத்யாதி) - காண்பதற்கு இனிமையாக, ஒருமுறை கண்டவர்களால் எப்போதும் மறக்க இயலாதபடி உள்ளதான, திருக்குழல்கள் தாழ்ந்து, அணைத்துக் கொள்வதற்கு ஏற்றபடி உள்ள திருத்தோள்கள். (பாவியேன் முன்னிற்குமே) – இவை அனைத்தும் முன்பாக வந்து நிற்பது நன்மையே ஆகும்

அல்லவோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். அனுபவிப்பதற்கான தகுதி அற்றவர்கள் முன்பாக வந்து நிற்பது என்பது, துன்பத்திற்கு வழி சேர்க்கும் அல்லவோ? அனுபவிப்பதற்கான தகுதி இல்லாததன் காரணம் என்ன? “முன் நிற்கும்” என்று உள்ளபோதிலும், அனுபவிக்க இயலாதபடி “பாவியேன்” என்கிறார். கண்களுக்குப் புலப்படாமல் உள்ளபோது யானைக்குக் குதிரையாக நின்றது.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச் செய்த

ஸ்தோத்ர ரத்னம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை

அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்

(பகுதி – 87)

37. சகர்த்த யஸ்யா பவநம் புஜாந்தரம் தவ ப்ரியம் தாம யதீய ஜந்மபூ:

ஜகத் ஸமஸ்தம் யத் அபாங்க ஸம்ச்யம் யதார்த்தம் அம்போதி: அமந்தி அபந்தி

ச

பொருள் - உனது திருமார்பை எந்த ஒரு பெரியபிராட்டியாருக்கு இருப்பிடமாகச் செய்தாயோ, எந்தப் பெரியபிராட்டியின் பிறந்த வீடாக உள்ள திருப்பாற்கடலானது உனக்கு இனிமையான இருப்பிடமாக உள்ளதோ, அனைத்து ஜகத்தும் யாருடைய கடைக்கண் பார்வையைச் சார்ந்து உள்ளதோ, யாருக்காகக் கடலானது கடையவும் கடக்கவும் செய்யப்பட்டதோ, ...

அவதாரிகை - மேலில் ச்லோக த்வயத்தாலே பிராட்டியோட்டைச் சேர்த்தியை அனுபவிக்கிறார். இதில், முதல் ச்லோகத்தாலே பிராட்டியுடைய மேன்மையையும், இவன்பக்கல் ஈச்வரனுக்கு உண்டான வ்யாமோஹத்தையும் அருளிச்செய்கிறார்.

விளக்கம் - அடுத்த இரண்டு ச்லோகங்கள் மூலம், பெரியபிராட்டியின் சேர்த்தியை அனுபவிக்கிறார். இந்த முதல் ச்லோகத்தில் அவளுடைய மேன்மை மற்றும் அவளிடம் ஈச்வரனுக்கு உள்ள மயக்கம் ஆகியவற்றை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (தவ புஜாந்தரம் யஸ்யா பவநம் சகர்த்த) “ஸர்வயஜ்ஞமயம் வபு:” என்கிற திருமார்பைப் பிராட்டிக்குக் கோயிற்கட்டணமாகப் பண்ணியருளிற்று. “யஸ்யா:” என்கிறது இதிலுண்டான ப்ரமாண ப்ரஸித்தியாலே. “ஸர்வ யஜ்ஞமயம்

வபுரத்யாஸ்தே”, “பச்யதாம் ஸர்வ தேவாநாம் யயௌ வக்ஷஸ் ஸ்தலம் ஹரே:”, “நின் வலமார்பினில் வாழ்கின்ற மங்கை”, “திகழ்கின்ற திருமார்பில் திருமங்கை தன்னோடும் திகழ்கின்ற திருமாலார்”, “என் திருமகள் சேர் மார்பன்”, “மைய கண்ணாள் மலர் மேலுறைவாள் உறை மார்பினன்”, “அலர்மேல் மங்கையுறை மார்பா”, “மார்வத்து மாலை”, “செய்யாள் திருமார்பினில் சேர் திருமால்”.

விளக்கம் – (தவ புஜாந்தரம் யஸ்யா பவநம் சகர்த்த) – ஸ்ரீ.விபு (1-9-122) – ஸர்வயஜ்ஞமயம் வபு: - முழுவதும் யஜ்ஞமயமாக உள்ள சரீரத்தில், உன்னைத் தவிர யார் உள்ளனர் - என்று தனது திருமார்பைப் பெரியபிராட்டியின் இருப்பிடமாகச் செய்தான். “யஸ்யா - யாருக்கு” என்பது, இந்த ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தை ப்ரமாணமாகக் கொண்டு கூறப்பட்டது. ஸ்ரீவிபு. (1-9-122) – ஸர்வ யஜ்ஞமயம் வபுரத்யாஸ்தே – என்றும், ஸ்ரீவிபு (1-9-125) - பச்யதாம் ஸர்வ தேவாநாம் யயௌ வக்ஷஸ் ஸ்தலம் ஹரே: - அனைத்து தேவர்களும் நோக்கியபடி உள்ளபோதே, ஸ்ரீஹரியின் திருமார்பை அடைந்தாள் - என்றும், திருப்பல்லாண்டு (2) – நின் வலமார்பினில் வாழ்கின்ற மங்கை, திருவாய்மொழி (10-6-9) - திகழ்கின்ற திருமார்பில் திருமங்கை தன்னோடும் திகழ்கின்ற திருமாலார், திருவாய்மொழி (7-2-9) - என் திருமகள் சேர் மார்பன், திருவாய்மொழி (4-5-2) - மைய கண்ணாள் மலர் மேலுறைவாள் உறை மார்பினன், திருவாய்மொழி (6-10-10) - அலர்மேல் மங்கையுறை மார்பா, திருவாய்மொழி (10-10-2) - மார்வத்து மாலை, திருவாய்மொழி (9-4-1) - செய்யாள் திருமார்பினில் சேர் திருமால் - என்றும் உள்ளவற்றைக் காண்க.

வ்யாக்யானம் - (தவ ப்ரியம் தாம் யதீய ஜந்மபூ:) யாவளொருத்தி அவதரித்த திருப்பாற்கடல், “அயர்வறுமமரர்களதிபதி”யான தேவருக்கு இனிதமரும் இடமாயிற்று. “ஸ்ரீ: பூர்வமுததே: ... தேவதாநவயத்நேந ப்ரஸுதாம்ருதமந்தநே”, “நேதாநீம் த்வத்ருதே ஸீதே ஸ்வர்க்கோபி மம ரோசதே”. (ஜகத் ஸமஸ்தம் யதபாங்க ஸம்ச்யம்) “அஸ்யேசாநா ஜகத:”, “ஈச்வரீம் ஸர்வபூதாநாம்”, “த்வம் மாதா ஸர்வலோகாநாம்” என்கிறபடியே, இவ்வுபய விபூதியும் யாவளொருத்தியுடைய மந்த கடாஷுத்தைப் பற்றி உண்டாயிருக்கிறது. (யதார்த்த மம்போதி ரமந்தி) “விண்ணவர் அமுதுண அமுதில் வரும் பெண்ணமுதுண்ட எம்பெருமான்” என்கிறபடியே யாவளொருத்தியைப் பெறுகைக்குக் கடல்

கடைந்தருளிற்று. (அபந்தி ச) யாவளொருத்தியுடைய பிரிவாற்றாமையாலே கடலை அடைத்தருளிற்று. “ஏஷ ஸேதுர் மயா பத்தஸ் ஸாகரே ஸலிலார்ணவே | தவ ஹேதோர் விசாலாக்ஷி நளஸேதுஸ் ஸுதுஷ்கர:”.

விளக்கம் - (தவ ப்ரியம் தாம யதீய ஜந்மபூ:) - யார் ஒருவள் அவதரித்த திருப்பாற்கடலானது, திருவாய்மொழி (1-1-1) - அயர்வறும் அமரர்கள் அதிபதி - என்பதாக உள்ள உனக்கு இருப்பிடமானது. ஸ்ரீவிபு. (1-9-141) - ஸ்ரீ: பூர்வமுததே: ... தேவதாநவயத்நேந ப்ரஸுதாம்ருதமந்தநே - மீண்டும் ஸமுத்ரத்தைக் கடைந்து அமிர்தம் எடுத்தபோது, தேவர்கள் மற்றும் அஸுரர்கள் ஆகியோரின் முயற்சியால் கடலிலிருந்து உண்டானாள் - என்றும், அயோத்யாகாண்டம் (30-42) - நேதாநீம் த்வத்ருதே ஸீதே ஸ்வர்க்கோபி மம ரோசதே - சீதையே! நீ இன்றி எனக்கு ஸ்வர்கமும் இனிமையாக இருக்காது - என்றும் கூறப்பட்டது. (ஜகத் ஸமஸ்தம் யத் அபாங்க ஸம்ச்யம்) - நீளா ஸுலக்தம் - அஸ்யேசாநா ஜகத: - இந்த ஜகத்தின் எஜமானியாகவும், விஷ்ணுவின் பத்னியாகவும் உள்ளாள் - என்றும், ஸ்ரீஸுலக்தம் - ஈச்வரீம் ஸர்வபூதாநாம் - அனைத்து உயிர்களுக்கும் ஈச்வரியாக உள்ளாள் - என்றும், ஸ்ரீவிபு. (1-9-126) - த்வம் மாதா ஸர்வலோகாநாம் - அனைத்து லோகங்களுக்கும் நீயே தாயாக உள்ளாய் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, இந்த இரண்டு விபூதிகளும் யார் ஒருவளுடைய கடைக்கண் பார்வையைச் சார்ந்து உண்டானதோ. (யதார்த்தம் அம்போதி ரமந்தி) - பெரியதிருமொழி (6-1-2) - விண்ணவர் அமுதுண அமுதில் வரும் பெண்ணமுதுண்ட எம்பெருமாள் - என்பதற்கு ஏற்ப யார் ஒருவளைப் பெறுவதற்காகக் கடலானது கடையப்பட்டதோ. (அபந்தி ச) - யார் ஒருவளுடைய பிரிவாற்றாமை காரணமாகக் கடலில் அணை கட்டப்பட்டதோ; யுத்தகாண்டம் (126-12) - ஏஷ ஸேதுர் மயா பத்தஸ் ஸாகரே ஸலிலார்ணவே | தவ ஹேதோர் விசாலாக்ஷி நளஸேதுஸ் ஸுதுஷ்கர: - விசாலமான திருக்கண்கள் கொண்டவளே! நீர் நிறைந்த ஸமுத்ரத்தில், நளஸேது என்ற பெயர் கொண்டதும், கட்டுவதற்குக் கடினமானதும் ஆகிய இந்த அணை, உனக்காக என்னால் கட்டப்பட்டது - என்பது காண்க.

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்